

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ปัจจุบันธุรกิจสปา ธุรกิจนวดเพื่อสุขภาพ หรือธุรกิจนวดเพื่อเสริมความงามนั้น ได้เข้ามา มีบทบาทต่อการท่องเที่ยวของประเทศไทยเป็นอย่างมาก ชาวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวที่ประเทศไทย ต่างต้องการที่จะท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ บ้างก็ต้องการพักผ่อนและผ่อนคลายโดยการนวด ซึ่งจะเห็นได้ว่าตามโรงแรมหรือรีสอร์ทต่างๆ หรือแม้แต่สถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทย ส่วนมาก นั้นจะมีการเปิดให้บริการเกี่ยวกับการนวดเพื่อสุขภาพ หรือนวดสปาขึ้นมากขึ้น ส่งผลให้ประเทศไทยมี รายได้เข้าประเทศจากธุรกิจชนิดนี้ต่อปีเป็นจำนวนมาก

ประเทศไทยนั้นเมื่อก่อนยังไม่มีกฎหมายที่ออกมาควบคุมเกี่ยวกับสถานประกอบการเพื่อสุขภาพเป็นการเฉพาะ ดังนั้นรัฐจึงได้ออกกฎหมายมาหนึ่งฉบับเพื่อควบคุมกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ คือพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ซึ่งตามพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดถึงประเภทของธุรกิจสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ การจัดตั้งและการขออนุญาตประกอบกิจการ การควบคุม อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่และบทลงโทษเอาไว้ด้วย

พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ได้กำหนดหลักการและกฎเกณฑ์ เกี่ยวกับการควบคุมและป้องกันการดำเนินกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพไว้พร้อม ทั้งกำหนดนิยามของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพประเภทต่าง ๆ ในมาตรา 3 ด้วยการกำหนดให้สถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น จะเป็นสถานที่ที่คอยให้บริการในการดูแลสุขภาพ การเสริมความงามต่าง ๆ เช่น การนวด แผนโบราณ การนวดหน้า นวดตัว กิจการสปา กิจการเกี่ยวกับการดูแลรักษาผิวหนัง ผิวพรรณต่าง ๆ ของร่างกาย เป็นต้น แต่ทั้งนี้สถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามพระราชบัญญัตินี้จะไม่รวมถึงสถานประกอบการเพื่อสุขภาพที่เป็นของหน่วยงานของรัฐ แต่จะหมายถึงสถานประกอบการเพื่อสุขภาพที่ เอกชนเป็นผู้มาดำเนินการเท่านั้น

ในการขออนุญาตสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการนวดกฎหมายกำหนดให้ต้องขออนุญาตกรมสนับสนุนบริการเพื่อสุขภาพนจึงจะสามารถประกอบกิจการได้ แต่ในการขอใบอนุญาตนั้นยังมีปัญหาอยู่เนื่องจากความไม่ชัดเจนของบทนิยามของคำว่ากิจการนวด เพื่อสุขภาพหรือนวดเพื่อเสริมความงาม เพราะว่ากฎหมายไม่ได้ให้

นิยามของการนวดทั้ง 2 ประเภท นี้ไว้อย่างชัดเจนทำให้เกิดความสับสนในการขออนุญาตของสถานประกอบการว่ากิจการประเภทใดเป็นกิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือกิจการประเภทใดเป็นกิจการนวดเพื่อเสริมความงาม

นอกจากนั้น ก่อนที่ผู้ประกอบการจะขออนุญาตสถานประกอบการเพื่อสุขภาพกับกรมสนับสนุน บริการเพื่อสุขภาพกระทรวงสาธารณสุขผู้ประกอบการนั้น ๆ จะต้องขออนุญาตกับหน่วยงานท้องถิ่นด้วย (ในกรุงเทพฯ คือ สำนักงานเขตในต่างจังหวัด คือ สำนักงานเทศบาล หรือ องค์การบริหารส่วนตำบล) ซึ่งหน่วยงานท้องถิ่นแต่ละแห่งจะออกเทศบัญญัติหรือกฎหมายมาเพื่อควบคุมธุรกิจบางประเภท โดยธุรกิจประเภทการนวดนั้นถูกกำหนดให้เป็นธุรกิจประเภทบริการที่ต้องควบคุมให้เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ซึ่งผู้ประกอบการจะต้องขอใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตราย ประเภทนี้ก่อนจึงจะดำเนินกิจการนวดได้แต่ตามข้อกำหนดของเทศบัญญัติในเรื่องการนวดได้กำหนดประเภทการนวดไว้เพียงกิจการสปาและกิจการนวดเพื่อสุขภาพเท่านั้นที่ต้องขอใบอนุญาต ตามเทศบัญญัตินี้และในใบอนุญาตจะต้องระบุประเภทกิจการนวดในใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพด้วย

ดังนั้น หากกิจการที่ต้องการขอใบอนุญาตเป็นกิจการนวดเพื่อเสริม ความงามแล้วก็จะส่งผลให้ใบอนุญาตที่ได้มาไม่สอดคล้องกัน เช่นนี้จะเห็นได้ว่าข้อกำหนดของเทศบัญญัติหรือกฎหมายของหน่วยงานท้องถิ่นนั้นไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติฉบับนี้ จึงเกิดปัญหา ตามมาว่าการที่หน่วยงานท้องถิ่นออกใบอนุญาตเป็นคนละประเภทกับใบอนุญาตของกรมสนับสนุน บริการเพื่อสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุขเพราะเทศบัญญัติหรือ กฎหมายท้องถิ่นไม่ได้กำหนดเรื่อง กิจการนวดเพื่อเสริมความงามไว้แต่ว่าพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ.2559 กำหนดให้มีธุรกิจการนวดเพื่อเสริมความงามอยู่ในประเภท ของการอนุญาตสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

ทั้งนี้ในการขออนุญาตสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้นหากผู้ประกอบการไม่ขออนุญาต กับหน่วยงานท้องถิ่นก่อนก็จะไม่สามารถขอใบอนุญาตกับกรมสนับสนุนกิจการเพื่อสุขภาพตาม พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ได้ และหากหน่วยงานท้องถิ่นออกเป็น ใบอนุญาตประเภทกิจการนวดเพื่อสุขภาพให้กับผู้ประกอบการตามข้อกำหนดของเทศบัญญัติแล้ว เมื่อมาขออนุญาตกับกรมสนับสนุนกิจการเพื่อสุขภาพตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 และกรมสนับสนุนบริการเพื่อสุขภาพออกใบอนุญาตประเภทกิจการนวดเพื่อเสริมความงามให้ก็จะทำให้ใบอนุญาตทั้ง 2 ฉบับไม่สอดคล้องกัน ส่งผลให้ผู้มาใช้บริการเข้าใจผิด กับประเภทธุรกิจของสถานประกอบการได้

นอกจากนั้น มาตรา 13 พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ยังได้กำหนดคุณสมบัติ ของผู้ที่ขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพไว้

อย่างชัดเจนว่าจะต้องเป็นบุคคลที่มีอายุ ไม่ต่ำกว่า ยี่สิบปีบริบูรณ์และไม่มีลักษณะต้องห้ามอย่าง หนึ่งอย่างใดตามที่มาตรานี้กำหนดไว้ 6 ประการ ได้แก่ 1) ต้องไม่เป็นบุคคลล้มละลาย 2) วิกลจริตไร้ ความสามารถ หรือ เสมือนไร้ความสามารถ 3) เป็นบุคคลต้องคำพิพากษาถึงที่สุดในความผิดที่ เกี่ยวกับเพศหรือยาเสพติดหรือการค้ำมนุษย์ 4) เป็นโรคติดต่อร้ายแรงเป็นที่รังเกียจแก่สังคม 5) อยู่ ในระหว่างถูกสั่งพักใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ 6) ถูกเพิกถอน ใบอนุญาตประกอบกิจการดังกล่าวซึ่งยังไม่พ้น 2 ปี นับแต่วันยื่นคำขอรับใบอนุญาตนั้น

โดยที่กฎหมายกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะขออนุญาตไว้เป็นคุณสมบัติทั่ว ๆ ไปแต่ไม่ได้ กำหนดคุณสมบัติเฉพาะด้านตามประเภทธุรกิจการนวดของผู้ประกอบการอันเป็นกรณีที่แตกต่างกัน ไปจากกฎหมายของสหรัฐอเมริกาที่ได้กำหนดคุณสมบัติให้ผู้ที่ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการนวดได้ จะต้องมิใช่ประกาศนียบัตรเกี่ยวกับการนวดมาก่อน หรือกรณีของธุรกิจเกี่ยวกับ medical spa ผู้ ประกอบธุรกิจจะต้องเป็นแพทย์หรือบุคคลในวงการแพทย์เท่านั้นหรือมี ใบอนุญาตประกอบโรค ศิลป์ ด้วยจึงจะสามารถประกอบกิจการได้ตามประเภทใบอนุญาต ที่ผู้ขออนุญาต มีคุณสมบัติเฉพาะ จึงเห็นได้ว่าควรมีการปรับปรุงมาตรา 13 นี้ให้เป็นไปเช่นเดียวกับกฎหมายของสหรัฐอเมริกาเพื่อ ค้ำครองผู้ใช้บริการในด้านความปลอดภัยของสุขภาพและสุขอนามัยในมาตรฐานที่ดีตามที่ได้กล่าว มาข้างต้น

ในส่วนของการเยียวยาความเสียหายนั้น ตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการ เพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 มิได้กำหนดในเรื่องของการเยียวยาความเสียหายเอาไว้ซึ่งหากมีผู้ใดได้รับความเสียหายจากการใช้บริการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนี้ผู้ที่ได้รับความเสียหายจะต้อง พ้องร้องดำเนินคดีเองทำให้เสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น สูญเสียเวลาและโอกาสในการประกอบธุรกิจได้ ซึ่งตามหลักกฎหมาย ของสาธารณรัฐสิงคโปร์ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องการขออนุญาต ประกอบสถานประกอบการเพื่อสุขภาพไว้ว่าผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันก่อนเปิดสถาน ประกอบการ ดังนั้นหากกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจสถานประกอบการเพื่อสุขภาพต้องวางเป็น หลักประกันไว้ ก่อนเช่นเดียวกันกับกฎหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์ ก็จะทำให้ผู้ที่ได้รับความ เสียหายจากการใช้ บริการสามารถขอรับเงินเยียวยาความเสียหาย จากตรงนี้ได้ซึ่ง จะทำให้ผู้ที่ได้รับ ความเสียหายได้รับการเยียวยาได้เร็วขึ้นกว่าเดิม

จากการศึกษาพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 และกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ผู้เขียนเห็นว่าบทบัญญัติของกฎหมายในพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อ สุขภาพ พ.ศ. 2559 รวมถึงกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ยังคงมีหลายประเด็นที่สมควรต้องปรับปรุง แก้ไข โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นการขออนุญาตและการเยียวยาความเสียหาย เพื่อให้เหมาะสม และสอดคล้องกับสภาพปัญหาในปัจจุบัน และตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมายต่อไป

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากสภาพปัญหาของพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ตามที่ผู้เขียนได้วิเคราะห์ไว้ในบทที่ 4 ผู้เขียนขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

5.2.1 ปัญหาด้านการควบคุม

1) ด้านการจดทะเบียนสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

ในการขอใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 กำหนดให้ผู้ประกอบการจะต้องขอใบอนุญาตที่กรมสนับสนุนบริการเพื่อสุขภาพ (สบส.) กระทรวงสาธารณสุขซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการจัดการดูแลในเรื่องดังกล่าว จากที่ผู้เขียนได้ทำงานเกี่ยวกับการขอใบอนุญาตสถานประกอบการเพื่อสุขภาพให้แก่ ลูกค้าของบริษัทที่ผู้เขียนทำงานอยู่นั้น ผู้เขียนพบปัญหาในการขอใบอนุญาตซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดจากความไม่ชัดเจนของพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ในมาตรา 3 ที่กำหนดนิยาม หรือความหมายและประเภทของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพไว้ไม่ชัดเจน ทำให้ในการขอใบอนุญาตนั้นเกิดความสับสนเกี่ยวกับประเภทธุรกิจการนวดแต่ละประเภทตามคำนิยามของพระราชบัญญัติฉบับนี้ตัวอย่างเช่น ธุรกิจที่จะขอใบอนุญาตเปิดเป็นสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ เป็นธุรกิจประเภทนวดผิวหน้า กระจกซ์ ผิวหน้า นวดลดความอ้วน โดยการใช้มือโดยไม่ใช้การนวดเพื่อให้หายจากการปวดเมื่อยต่าง ๆ นั้น เป็นการนวดประเภทใดซึ่งจากที่ผู้เขียนได้พาลูกค้าของบริษัทที่ประสงค์ จะประกอบธุรกิจ เกี่ยวกับการนวดดังกล่าวไปขอใบอนุญาตประกอบกิจการเพื่อสุขภาพที่กรมสนับสนุนบริการเพื่อสุขภาพ (สบส.) กระทรวงสาธารณสุข กำหนดให้ในการขอใบอนุญาตนั้น ผู้ขออนุญาตจะต้องแยกประเภทธุรกิจว่าธุรกิจที่จะขอใบอนุญาตนั้นเป็นธุรกิจประเภทใด จะเข้าข่ายเป็นกิจการนวดเพื่อสุขภาพ หรือนวด เพื่อเสริมความงาม ซึ่งผู้ประกอบการเองยังไม่สามารถแยกประเภทการนวดได้ เนื่องจากว่าคำนิยามของกิจการนวดเพื่อสุขภาพ หรือเพื่อเสริมความงามตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ไม่ได้ให้คำนิยามธุรกิจของการนวดแต่ละประเภทไว้อย่างชัดเจน โดยกำหนดไว้แต่เพียงว่า “กิจการนวด เพื่อสุขภาพ หรือเพื่อเสริมความงาม เว้นแต่การนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงามในสถานพยาบาล ตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลหรือในหน่วยบริการสาธารณสุขของหน่วยงานของรัฐ หรือการนวดที่เป็นการให้บริการในสถานอาบ อบ นวด หรืออบตัวตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ” ซึ่งจากนิยามดังกล่าวทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ เป็นผู้ใช้กฎหมายฉบับ นี้ยังไม่สามารถแยกประเภทธุรกิจ ได้และมัก ใช้ดุลยพินิจของตนในพิจารณา

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหานี้คือ แก้ไขพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ในมาตรา 3 เรื่องบทนิยาม โดยให้เพิ่มนิยามของ กิจการนวดเพื่อเสริมความงามขึ้นมาเพิ่มเติมว่า “กิจการนวดเพื่อเสริมความงาม ได้แก่ บริการที่เกี่ยวกับการนวดโดยเป็นการนวดตามร่างกายหรือใบหน้าซึ่งไม่เป็นการนวดเพื่อสุขภาพ แต่เป็นการนวดเพื่อปรับรูปลักษณ์ หรือลักษณะตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ทั้งนี้ไม่รวมถึงการนวดเพื่อเสริมความงามในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลหรือในหน่วยบริการสาธารณสุขของหน่วยงานของรัฐ”

2) การกำหนดมาตรฐานสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

การกำหนดมาตรฐานสถานประกอบการเพื่อสุขภาพในประเทศไทยนั้นในเรื่องการกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะประกอบ สถานประกอบการ เพื่อสุขภาพตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ได้กำหนดไว้แต่เพียงว่าผู้ที่จะประกอบกิจการดังกล่าวต้องขอใบอนุญาตก่อนที่จะเปิดสถานประกอบการ และกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะขอใบอนุญาตไว้เป็นคุณสมบัติทั่วไป ซึ่งผู้ที่จะขอใบอนุญาตประกอบกิจการ สถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้นไม่จำเป็นต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านหรือต้องได้รับใบอนุญาต ในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจการประกอบกิจการเพื่อสุขภาพที่จะขออนุญาตก่อน เช่น จะประกอบกิจการเกี่ยวกับการนวดตัวนวดตามร่างกายต่าง ๆ เหล่านี้ เพียงมีคุณสมบัติครบตามที่กฎหมายกำหนดก็สามารถขออนุญาตได้เพราะกฎหมายมิได้กำหนดว่าผู้ประกอบกิจการนั้นจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับประกาศนียบัตรเกี่ยวกับการนวดหรือ ต้องมีใบประกอบวิชาชีพทางการแพทย์หรือทางการสาธารณสุขมาก่อน ซึ่งจากกรณีที่กฎหมายมิได้กำหนดคุณสมบัติ เช่นนี้อาจก่อให้เกิดปัญหาตามมาได้เช่น เมื่อผู้ประกอบกิจการดังกล่าวไม่มีความรู้ ความสามารถทาง ด้านนั้น ๆ มากพอ ผู้ที่รับบริการอาจเสี่ยงต่อการได้รับอันตรายจากการมาใช้บริการหรือทำให้กิจการนั้นไม่ได้คุณภาพ ไม่ถูกสุขลักษณะ เป็นต้น

ผู้เขียนเห็นว่าควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ.2559 (ที่แก้ไขเพิ่มเติม) โดยในมาตรา ๑๓ จากเดิมบัญญัติว่า

มาตรา 13 ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า ยี่สิบปีบริบูรณ์และไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- 1) เป็นบุคคลล้มละลาย
- 2) เป็นบุคคลวิกลจริต คนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- 3) เป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า เป็นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกัน

และปราบปรามการค้ามนุษย์ หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

(1) เป็นผู้เจ็บป่วยด้วยโรคติดต่ออันเป็นที่รังเกียจแก่สังคม โรคพิษสุราเรื้อรัง หรือติดยาเสพติดให้โทษ

(2) เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

(3) เป็นผู้เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ และยังไม่พ้นกำหนดสองปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

ในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ผู้มีอำนาจจัดการแทนนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามความในวรรคหนึ่ง

ดังนั้นจากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหานี้คือ ควรแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ในมาตรา 13 โดยให้เพิ่มเติม (7) ดังนี้

“(7) เป็น ผู้ที่ได้รับประกาศนียบัตร หรือใบประกอบวิชาชีพหรือใบที่แสดงว่าได้ผ่านการเรียนหรือฝึกทักษะ ในด้านที่เกี่ยวข้องกับประเภทธุรกิจที่ขอใบอนุญาตนั้น”

ผู้เขียนเห็นว่าในบทบัญญัติดังกล่าวมิได้กำหนดมาตรฐานของบุคคลากรเอาไว้อย่างชัดเจนซึ่งอาจจะก่อให้เกิดปัญหาในการดำเนินการนั้น อีกทั้งเมื่อเพิ่มบทบัญญัติดังกล่าวเพิ่มเติมขึ้นมาจะทำให้ได้บุคคลากรผู้ที่มีความรู้ความสามารถในด้านวิชาชีพนั้น โดยตรง เพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายและเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการหรือผู้ให้บริการ และประชาชนผู้รับบริการอีกด้วย

5.2.2 ปัญหาการเยียวยาความเสียหายและการวางหลักประกัน

ตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 มิได้มีการกำหนดหลักการเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายเอาไว้คงมีเพียงแต่บทกำหนดโทษสำหรับกรณีที่ได้รับอนุญาตผู้ดำเนินการ หรือผู้ให้บริการนั้นไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ให้ถูกต้อง โดยตามพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้กำหนดแต่เพียงโทษปรับและจำคุกเอาไว้เท่านั้น ซึ่งหากผู้ให้บริการได้รับบาดเจ็บ หรือเกิดความเสียหายจากการเข้ามา ใช้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนี้พระราชบัญญัติฉบับนี้มิได้กำหนดเรื่องการเยียวยาความเสียหายไว้ ซึ่งหากมีผู้ได้รับความเสียหายต้องการเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ให้บริการ หรือจากสถานประกอบการผู้เสียหายจะต้องฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายตาม

กฎหมายละเมิดเอง แต่ในการฟ้องร้องคดี นั้นมีขั้นตอน หลาย ขั้นตอนและใช้ระยะเวลาานานกวาคดี จะมีคำพิพากษาหรือหากว่าผู้เสียหายจะไปร้องต่อ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคก็เป็นอีกวิธีหนึ่ง ที่ จะช่วยให้ผู้เสียหายได้รับการเยียวยาที่จริง แต่วิธีนี้ก็มิมีขั้นตอนและต้องใช้เวลาานาน เช่นเดียวกัน กว่าผู้เสียหายจะได้รับ การเยียวยา

การปราศจากหลักเกณฑ์การเยียวยาความเสียหายอันเกิดจากสถานประกอบการเพื่อ สุขภาพเป็นการเฉพาะเห็นควรให้มีกรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ.2559 โดยให้มีการกำหนดถึงการเยียวยาความเสียหายอันเกิดจากสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ดังต่อไปนี้

ผู้เขียนเห็นว่าควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 (ที่แก้ไขเพิ่มเติม) โดยในมาตรา 14 จากเดิมบัญญัติว่า

มาตรา 14 ใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพให้มีอายุห้าปี นับ แต่วันที่ออกใบอนุญาต

การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ผู้รับอนุญาตยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุและ เมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้ว ให้ผู้ยื่นคำขอประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้นต่อไป ได้ จนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาตจากผู้อนุญาต

การขอต่ออายุใบอนุญาตและการให้ต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ตลอดจนชำระค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ทั้งนี้จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหานี้คือ ควร แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ 2559 พ.ศ. โดยต้องเพิ่มมาตรา 14/1 ขึ้นมาว่า

“ในการขอใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น ผู้ที่ยื่นคำขอ จะต้องวางเงินเป็นหลักประกันความเสียหายต่อกรมสนับสนุนบริการสุขภาพกระทรวงสาธารณสุข

ค่าประกันความเสียหายในวรรคก่อนนี้ท่านให้ผู้ที่มีความเสียหายจากการใช้ บริการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพดังกล่าวมาขอรับเพื่อเป็นการเยียวยาความเสียหายได้”

ผู้เขียนเห็นว่าเมื่อเพิ่มบทบัญญัติในเรื่องของการเยียวยาความเสียหายจากการ ให้บริการเพิ่มขึ้นมาแล้วนั้น จะทำให้ผู้รับบริการมีความเชื่อมั่นและได้รับความปลอดภัยจากการใช้ บริการรวมถึงผู้ให้บริการจะได้มีความระมัดระวังในการให้บริการมากยิ่งขึ้น ซึ่งหากผู้รับบริการเกิด ความเสียหายจากการรับบริการในสถานประกอบการนวดเพื่อสุขภาพก็จะได้รับการเยียวยาจาก หลักประกันดังกล่าวที่ผู้ประกอบการนำมาวางไว้ก่อนที่จะได้รับการอนุญาตให้เปิดสถาน ประกอบการ โดยในกรณีที่มีความเสียหายอย่างใด ๆ เกิดขึ้นเพราะมาตรฐานด้านสถานที่ของสถาน

ประกอบการเพื่อสุขภาพที่ดี จากตัวผู้ดำเนินการหรือผู้ให้บริการที่ดี จากเครื่องมือเครื่องใช้วัสดุหรืออุปกรณ์ที่ดี ให้ผู้ที่ต้องเสียหายจากกรณีดังกล่าวมีสิทธิได้รับการเยียวยาความเสียหายตามที่กฎหมายกำหนดจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเร็วที่สุด ตลอดจนมีสิทธิที่จะได้รับการเยียวยาอันเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการฟ้องร้องคดี ค่าทนายความ และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นจากความเสียหายอันเกิดจากการกระทำของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

ทั้งนี้หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ในประเด็นการวางหลักประกันความเสียหายเช่นเดียวกับที่กฎหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์ กำหนดให้ผู้ประกอบการดังกล่าวต้องวางหลักประกันความเสียหายไว้ล่วงหน้าก่อนเริ่มเข้าประกอบกิจการ แล้วผู้ให้บริการก็จะเกิดความมั่นใจว่าหากเกิดความเสียหายใด ๆ ขึ้นจากการกระทำของผู้ประกอบการ ผู้ให้บริการย่อมจะได้รับการเยียวยาความเสียหายได้อย่างเพียงพอและรวดเร็ว โดยไม่ต้องคำนึงว่าผู้ประกอบการจะมีทรัพย์สินที่จะใช้ในการเยียวยาความเสียหายอันเกิดจากการประกอบกิจการนั้นหรือไม่

เมื่อพิจารณาถึงปัญหาข้อกฎหมายที่เกิดขึ้นจากทางปฏิบัติดังกล่าว 2 ประการข้างต้นแล้ว ผู้เขียนเห็นว่า ควรมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องตามที่ได้กล่าวมาข้างต้นให้เกิดความเป็นธรรมและสามารถอุดช่องว่างทางกฎหมาย ที่เคยมีมาในอดีตให้หมดสิ้นไปได้ ดังนั้นหากมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายตามแนวที่ผู้เขียนเสนอไว้ในสารนิพนธ์เล่มนี้แล้ว ก็น่าจะทำให้กฎหมายดังกล่าวมีความสมบูรณ์ ทันสมัย และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น